

Fejlplaceret – og hvad så?

Kommunerne tager ikke børnenes problemstillinger seriøst. Ej heller det arbejde f.eks. pædagogerne på institutionen Dyveke udfører. Børnene bliver placeret i et miljø, der ikke har de optimale ressourcer der kan imødekomme børnenes behov.

Institutionen **Dyveke** har eksisteret siden august 1998. Dyveke har en normering på 32 børn og unge mellem 6 og 18 år. Disse børn har forskellige problemstillinger og går alle i specialklasserækken på Dyveke-skolen. Personalegruppen rummer syv uddannede pædagoger, en pædagogmedhjælper og en pædagogstuderende i 1. eller 2. lønnede praktik.

Af Sara Kunkel-Bode.

Børn og unge skal, fra kommunens side, kunne tilbydes et fritidstilbud. Dog sker det at kommunen må placere visse børn og unge i et institutionsmiljø, som ikke lever op til det børnene og de unge har behov for. ”Når det er blevet besluttet, at barnet skal gå på Dyveke, mangler der opfølgning på barnet” siger Charlotte, pædagog på Dyveke. ”Der følger ingen støttetimer med disse børn, heller ikke selvom barnet kræver en til en kontakt og før har haft støttetimer i både vuggestue og børnehave” tilføjer Dorte, pædagog på Dyveke. Dette efterlader personalet på Dyveke med frustrationer over ikke at kunne nå ind til disse børn og over ikke at kunne give barnet det, barnet reelt har behov for. Dorte tilføjer i spøg, at der burde være et frustrationstillæg.

Fejlplaceret

Børn, der er visiteret til specialklasserækkerne, var før i tiden og er stadig defineret som børn med generelle indlæringsvanskeligheder. Ud over de børn klasserne er oprettet til, er der i dag også børn med bl.a. massive psykosociale problemer og forskellige diagnoser. Visse børn har været til udredning på Bispebjerg hospitals børnepsykiatriske afd. ”Der bliver lavet en masse test på f.eks. børnenes IQ”, siger Tommy, pæd. medhj. på Dyveke. ”Børnene får bare ikke hjælp til deres følelser, kun deres intelligens. Man siger at vores børn har

koncentrationsbesvær, men i virkeligheden har de måske skole/præstationsbesvær” tilføjer Henrik, pædagog på Dyveke.

Overordnet er målgruppen på Dyveke børn med generelle indlærings- og koncentrationsvanskeligheder. ”Efter 6 års erfaring oplever vi, at det ikke kun er børn med disse vanskeligheder. Vi modtager f.eks. børn med forskellige diagnoser og mindre hjerneskader”, siger Charlotte. Jette, pædagog på Dyveke, tilføjer, ”Børnene kan også være omsorgssvigtede, men som regel ikke i sådan en grad at det er alarmerende. Så visiteres barnet til specialklasserækken, og barnet placeres her”.

Dette er med til at gøre arbejdet anderledes for personalet.

Behandlingsinstitution?

Dyveke er ikke oppefra defineret som en behandlingsinstitution. ”Vi er i en gråzone. Vi er hverken normal- eller specialinstitution. Vi er specielle indenfor normalområdet, men ikke så specielle at vi er en specialinstitution”, siger Jette. Dog har pædagogerne efterhånden fået en behandlerrolle. Personalet arbejder på at udrede og afdække børnenes problemstillinger. Dette gøres bl.a. igennem samarbejds møder med skolen (1-3 klasse), hvor barnets dagligdag og adfærd drøftes. ”Der er meget snak og refleksion omkring børnene, deres problemer og diagnoser bl.a. hver morgen, hvor de drøftes på

morgenmøder og en gang om ugen på personalemøder”, siger Henrik. Institutionen har også tilknyttet en psykolog til supervision. Charlotte mener, at ”personalets behandlerrolle f.eks. kommer til udtryk igennem korrigerende af adfærd og igennem udarbejdelse af handleplaner for hvert enkelt barn to gange årligt”

”Vi skal huske balancen, for vi er et fritidshjem, men vi går også ind og arbejder meget med børnenes følelser”, siger Jette.

Frustrationerne

Til specialklasserækken på Dyveke-skolen visiteres børnene af PPR syd. Der sker ikke en egentlig visitation af de børn og unge, der skal gå på institutionen Dyveke. Den pædagogiske konsulent holder møde med skolen og PPR og henviser på baggrund af dette møde børn fra specialklasserækken til institutionen Dyveke. Institutionen har ikke selv mulighed for at sige til eller fra.

Det er frustrerende for pædagogerne på Dyveke, ikke at kunne nå visse af de børn, der er fejlplaceret. ”Kurser i f.eks. atypisk autisme kan oplyse os, men oplysningerne hjælper jo ikke barnet på længere sigt. Vi kan måske forstå barnet bedre, men vores ressourcer forbliver de samme”, siger Dorte. Tommy tilføjer, ”Kommunen sætter ting som dette i stand for derefter at trække sig. Så kan de jo sige, at de har ydet noget. Visse af disse børn med diagnoser skal jo ikke være her, men på en institution der passer til det enkelte barn. Enten findes disse institutioner ikke, for det er der ikke afsat økonomi til, ellers er der meget lange ventelister”.

”Til tider kan de beslutninger de (kommunen. red.) tager, opleves som om de ikke har kendskab til fritidsinstitutionen Dyveke, og hvilket pædagogisk arbejde der udføres her”, siger Charlotte.

Konsekvenserne for børnenes trivsel

Jette fortæller om et særlig slemt eksempel. ”Vi havde en dreng med asberger syndrom. Moderen havde gennem lang tid arbejdet på at give sin dreng en meget struktureret og

forudsigelig hverdag. Dette bl.a. igennem piktogrammer og en til en kontakt. Alt dette røg langsomt i vasken, da han startede her. Selvom han havde fået en støtteperson, havde vi ikke de ressourcer, der skulle til for at opretholde alt det, hans mor havde bygget op. Til sidst måtte hans mor melde ham ud og gå hjemme med drengen, til der endelig blev plads i et egnet fritidstilbud. Alt dette ”bare” fordi der er så lange ventelister”.

Personalet fortæller også om en pige, der har fået diagnosen atypisk autisme. Pigen trives bedst i meget små grupper på ca. fire personer. Desværre har personalet ikke de ressourcer, der skal til for kontinuerligt at give hende det hun har brug for. De gange det kan lade sig gøre at lave en så lille gruppe, blomstrer pigen op og er meget snaksaglig. Til hverdag er hun ofte stille og indelukket.

Hvad så?

Hvad kan børnene ”bruge” deres diagnoser til, når der ikke bliver handlet efter diagnosen? Der bliver ikke, fra kommunens side, tilbudt et egnet tilbud til barnet.

Hvordan skal lærerne kunne støtte og hjælpe disse børn, når der ikke er afsat økonomi til efteruddannelse? Børnene i specialklasserne afviger mere og mere fra det, klasserne egentlig er oprettet til at kunne rumme og dette uden ekstra hjælp og støtte til børnene.

Hvordan skal pædagogerne kunne støtte det enkelte barn optimalt, når hvert enkelt barn har brug for sin egen struktur? Med mellem 8-10 børn i en gruppe, der har brug for hver sin struktur, kommer de forskellige strukturer til at lappe over hinanden og ikke altid på en hensigtsmæssig måde.

Hvad skal der til, før politikerne får øjnene op for disse børn?

Hvad skal der til, før disse børn får den støtte og hjælp, de virkelig har brug for?

Er denne samfundsudvikling hensigtsmæssig?